

der er Tale om tvungen Voldgift eller frivillig Voldgift, skulde det gerne være en Forudsætning, at den Kendelse, som kommer til at foreligge, er saa rigtig, som en Kendelse af den Art menneskelig set kan være. Man maa kunne forudsætte, at den Mand, der spiller Hovedrollen i Retten, altsaa Rettens Formand, eventuelt dens eneste Dommer, er en i alle Forhold, saa vidt det er menneskeligt muligt, uhildet Person. Man vil altsaa formentlig fra praktisk talt alle Sider, i hvert Fald udenfor Politikerne, være enig om, at naar man staar overfor at skulle vælge en Voldgiftsdommer til at dømme i saa overordentlig betydelige Interesser som her, vilde man have at gaa frem med den allerstørste Forsigtighed; man vilde have at passe paa, at dette Valg ikke fra nogen Side med virkelig Berettigelse kunde siges at være præget af bestemte Interesser. Saavel i Forbindelse med frivillig Voldgift som i Forbindelse med tvungen Voldgift var jo et ganske bestemt Navn fremme; alle ved, at der var Tale om Overpræsident Jensen. Nu synes jeg, at alene dette, at man ved, at der tænkes paa en ganske bestemt Mand som Voldgiftsdommer, i sig selv er en Svagheit. Ogsaa dette, at Regeringen som en udpræget Partiregering har ment at være den rette til at finde en Mand, der var fuldstændig neutral, saa vidt man overhovedet kan være neutral i slige Forhold, ogsaa dette synes mig en stor Fejl. Vi har her i dette Land en Institution, som i al Almindelighed gaar for ikke at tage nogen som helst specielle Hensyn til nogen Side. Det er Landets Højesteret. Hvor praktiske disse Folk er eller hvor lidet praktiske, skal jeg ganske lade ligge, men jeg tror, det vil være hævet over al Tvivl, at hvis man i et Tilfælde som det foreliggende overlod til Højesteret at udnævne den Opmand, der eventuelt skulde udnævnes, vilde man i høj Grad have medvirket til, at Landets Borgere følte sig forvisset om, at man fra alle Sider havde bestræbt sig for at finde en Mand, der var saa neutral som muligt. Denne Vej var det altsaa ikke Regeringens Tanke at gaa, men det var Regeringens Tanke at udnævne denne bestemte Mand, og hvilke fortrinlige Egenskaber nu end Hr. Overpræsident Jensen kan have, er det jo en given Ting, at han er udgaaet af Arbejdernes Rækker; det er en given Ting, at han er fuldblods Socialdemokrat. Det er altsaa paa Forhaand givet, at det maa være ham vanskeligt ikke at have mere Sympati for den ene Part end for den anden. Men saa spørger man sig selv — det vil sige, det er

først paa det seneste, jeg stiller mig saaledes, men efter hvad der senere er foregaaet, maa man naturligt komme til at spørge sig selv: Var det da Regeringens Hensigt, at denne Opmand — som altsaa efter mit tidligere Skøn gerne skulde være en Mand, der ikke tog specielle Hensyn til nogen Side — skulde have en Hældning til en af Siderne? Jeg tror, at de fleste, før Minister Steincke ved en eller anden Lejlighed havde Ordet i Esbjerg, dog var af den Mening, at det var Regeringens Hensigt, at denne Mand ikke skulde have Slagside til nogen Side, han skulde netop kunne se uhildet paa Tingene, men efter at Hr. Minister Steincke har udtalt sig, ved vi jo, at saaledes saa i hvert Fald ikke den højtærede Justitsminister paa Sagen, og efter den højtærede Justitsministers Forklaring forekommer det mig rigtignok, man maa have Lov at bruge meget stærke Ord om, at en Regering udnævner en Opmand i et Forhold som det foreliggende. Som sagt, Opmandsudnævnelser vil, hvad enten det drejer sig om den frivillige eller den tvungne Voldgift, af de angivne Grunde være overmaade vigtig. Jeg beklager altsaa at maatte konstatere, at det mest fundamentale Krav, at Opmanden af dem, der udnævner ham, anses for fuldkommen neutral, ikke tilfredsstillendes gennem det Valg, man havde tænkt sig at foretage.

Men bortset fra dette Forhold med Opmanden er der selvfølgelig en overmaade stor Forskel paa den tvungne og den frivillige Voldgift. Hvilke Magtmidler har man overhovedet til at haandhæve de Beslutninger, som skal bringes til Udførelse, de Beslutninger, som er Resultatet af en tvungen Voldgifts Kendelse? Det er min Overbevisning, at der raader man ikke over Magtmidler af tilstrækkelig Rækkevidde. Nogle vil maaske mene, at man gør det; men jeg spørger saa de paagældende, om de da tror, at man vil anvende disse Magtmidler, saasom at fratage eventuelle Arbejdere eller Arbejdsgivere, som ikke vil bøje sig for Voldgiftskendelsen, deres Valgret — ja, det er ikke en Tanke, jeg har fundet paa, at man skal bruge en saadan Straffemetode —, tror virkelig nogen, at man i dette Land vilde anvende denne Straffemetode overfor Tusinder af Vælgere? Jeg tror det ikke. Og dette skulde jo dog paa en vis Maade være en saare blid Straf. Men, som sagt, ikke en Gang den tror jeg man vilde kunne anvende. Som Følge deraf tror jeg altsaa, at den tvungne Voldgift meget ofte vil vise sig at være uigennemførlig, og jeg tror navnlig, at den vilde vise